

Jeg skal nu tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til den høitærede Ministers Svar. Det er jo meget glædeligt for den hele Befolkning, at der ikke er Grund til at befrygte Mangel paa Korn, Kjøb og Brændsel, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at den ærede Minister omtalte, at det vilde være til høie Priser; den ærede Minister lagde til, at det vel ikke blev til overdreven høie Priser, imidlertid ere jo dog de nuværende Priser, om de end i de sidste Dage ere gaaede noget ned, saa særdeles høie, at de neppe ere til at bære af den arbejdende Klasse, og det er jo egentlig det, hvorpaa det kommer an, men ikke paa, om der er Korn og Kjøb; thi, selv om der var nok saa meget Korn og Kjøb, saa er Befolkningen jo alligevel i Trang, naar den ikke har Penge til at kjøbe det. Hvad Udsørfelsesforbud angaaer, da udtalte jeg det i min Forespørgsel saa bestemt som muligt, at Sligt havde hverken jeg eller nogen af dem, som have havt denne Sag i deres Haand, paatænkt, og de enkelte Uttringer, som i denne Retning kunde være fremkomne fra Arbejderbefolkningen, har jeg for min Person bestemt imødegaaet i det Foredrag, som jeg, saagodt som jeg har været istand dertil, har holdt i denne Anledning. De Bestemmelser, som ere tagne i Anledning af Indførselstolden, maa jo glæde Enhver, og saavel dette som Alt, hvad der er fremkommet fra det høitagtede Ministerium, viser, hvor meget Sagen virkelig har ligget det paa Hjerte. Men jeg har desværre fundet Haab om, at det vil gjøre synderlig Gavn. Om det end vil hjælpe noget, saa vil det vistnok være meget lidet. Den vigtigste Artikel nemlig Brødet, som den høitagtede Minister jo ogsaa selv har erklæret for den vigtigste, vil neppe falde i Britis, da der ingen Told er paa Korn. Der blev af den høitagtede Minister givet en Beretning om, hvor meget Fattigvæsenet, i Genhold til en vis Paragraph i Lovgivningen, havde ydet iffor. Herom kunde jeg vistnok ønske at sige et Par Ord. Jeg har ikke mindste Tvivl om, at det jo er rigtigt hvad Fattigvæsenet siger; men derimod holder jeg mig, efter det Kjendskab, jeg har, jeg kan gjerne sige til mange Hundrede af denne Deel af Befolkningen, over-

bevist om, at det ikke er blevet de Menneffer, som have været nødsagede til at modtage denne Fattigunderstøttelse, bekiendt, at den er ydet under en anden Form og med en anden Virkning end al anden Fattigunderstøttelse, men at der hersker en stor Uvisshed desangaaende blandt dem, og at vistnok en meget betydelig Deel af de 1525 Familiefædre og 1508 enkeltstaaende Personer troer at have modtaget en sædvanlig Fattigunderstøttelse med alle dens Virkninger. Derfor maa vistnok Enhver være Ministeriet meget taknemmelig for den Maade, hvorpaa det har søgt at ordne denne Understøttelse, og givet den den Form, at private Mænd og ikke den nu engang saa ilde ansete Fattigdirection, — jeg siger just ikke, at det er med Kette, men det er uimodsigeligt, at den er meget ilde ansæt — men navnlig Godgjørenhedssekskaberne faae Sagen i deres Haand. Dette vil vistnok være af megen Betydning. Hvad angaaer Magistratens Tilsvær til Ministeriet, da troer jeg, at det vistnok i mange Henseender er rigtigt, men, at det i andre Henseender beroer paa en Misforstaaelse. Det er nemlig blevet sagt, for at bruge et Exempel, at Lømrernes Fortjeneste er stegen, men i denne Henseende, troer jeg, at Magistraten tager Feil af Ugesløn og af Accordarbejde. Det er ganske ligefrem, at der ved hver Profession er endeel Mænd, som have en usædvanlig Dygtighed i deres Profession, og derfor kunne tjene mere end sædvanligt ved at arbejde paa Accord; men, naar man tager Hensyn til Pluraliteten af Befolkningen, saa maa man til Grund for denne Betragtning lægge den saakaldte Ugesløn, som en meget betydelig Deel af dem maa arbejde for, og som de navnlig maae arbejde for paa den Tid af Aaret, da der er mindst Arbejde, og i hvilken Nesteren ogsaa, hvad der jo er vitterligt, idetmindste med Hensyn til en stor Deel af Lømmestrene, vise sig særdeles honnette ved at give Svendene Ugesløn for næsten intet Arbejde. Men, hvad nu Lømmersvendene angaaer, da var Daglønnen for dem i Sommeren 1828 6 Mk. 12 Sk., i Sommerens Løb 1855 var den 6 Mk. 8 Sk.; den er, som man vil see heraf, i 27 År gaaet 4 Sk. tilbage. Men nu er det vistnok sandt,